

30bis § 3 ustawy z dnia 27 czerwca 1969 r. zmieniającej besluitwet z dnia 28 grudnia 1944 r. w sprawie społecznego zabezpieczenia pracowników (w brzmieniu obowiązującym przed wprowadzeniem zmian do tego artykułu przez art. 55 ustawy programowej z dnia 27 kwietnia 2007 r.) jako dłużnika solidarnego części kwot należnych od niezarejestrowanego podwykonawcy mającego siedzibę w Belgii lub jeżeli wniesiono o zasądzenie od przedsiębiorstwa kwoty z tytułu niedopełnienia obowiązku potrącenia na podstawie art. 30 § 4 wspomnianej ustawy?

- 2) (ewentualnie) Czy art. 49 WE stoi na przeszkodzie takiemu uregulowaniu jak zawarte w art. 30bis § 3 i § 4 belgijskiej ustawy z dnia 27 czerwca 1969 r. zmieniającej besluitwet z dnia 28 grudnia 1944 r. w sprawie społecznego zabezpieczenia pracowników (w brzmieniu obowiązującym przed wprowadzeniem zmian do tego artykułu przez art. 55 ustawy programowej z dnia 27 kwietnia 2007 r.)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska) w dniu 7 lipca 2009 r. — SIA Pakora Pluss przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-248/09)

(2009/C 220/43)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA Pakora Pluss.

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można przyjąć, że zostały spełnione formalności eksportowe w rozumieniu [załącznika IV, rozdział 5] pkt 1 aktu o przystąpieniu, w przypadku gdy dokonano zgłoszenia załadunku lecz nie wykonano czynności, o których mowa w art. 448 rozporządzenia nr 2454/93 ⁽¹⁾ (niemiecki organ celny nie doręczył w odpowiedni sposób łotewskiemu organowi celnemu wniosku przedsiębiorstwa żeglugowego)?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy w przypadku takim, jak w postępowaniu przed sądem krajowym, można uznać, że przepisy, które regulują procedurę celną (rozporządzenie nr 2913/92 ⁽²⁾ oraz rozporządzenie nr 2454/93) w ogóle nie znajdują zastosowania?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy załącznik IV rozdział 5 pkt 1 aktu o przystąpieniu do Unii Europejskiej należy rozumieć w ten sposób, że w przypadku, gdy dany towar, który jest przewożony w rozszerzonej Wspólnocie, po dokonaniu formalności procesowych nie został dopuszczony do swobodnego obrotu, towar ten nie jest zwolniony z ceł i innych opłat celnych, pomimo iż brak jest wątpliwości co do tego, że towar ten posiada status towaru wspólnotowego?

Innymi słowy, czy dla postępowania przed sądem krajowym decydujące znaczenie ma to, czy zakończono procedurę celną dopuszczenia do swobodnego obrotu?

- 4) Czy podatek od wartości dodanej należy obj. zakresem pojęcia należności celnych przywozowych w rozumieniu art. 4 pkt 10 rozporządzenia 2913/92?
- 5) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte, czy obowiązek zapłaty podatku od wartości dodanej, który należy uiścić podobnie jak celne należności z tytułu przywozu towarów, ciąży na głównym zobowiązanym czy też na końcowym odbiorcy towarów? Czy istnieją okoliczności, w których możliwy byłby podział tego obowiązku?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s.1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tartu Ringkonnakohus (Republika Estonii) w dniu 7 lipca 2009 r. — Novo Nordisk AS przeciwko Ravimiamet

(Sprawa C-249/09)

(2009/C 220/44)

Język postępowania: estoński

Sąd krajowy

Tartu Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Novo Nordisk AS

Strona pozwana: Ravimiamet

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 87 ust. 2 dyrektywy 2001/83/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (ze zmianami i uzupełnieniami) należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on również cytaty z pism medycznych lub innych prac naukowych, zawartych w reklamie produktu leczniczego skierowanej do osób uprawnionych do jego przepisywania?
- b) Czy art. 87 ust. 2 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (ze zmianami i uzupełnieniami) należy interpretować w ten sposób, że zabrania on publikowania w reklamie produktu leczniczego informacji